

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 22Co/32/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122378888
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Kandriková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:6122378888.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Kandrikovej a členov senátu JUDr. Michala Boroňa a JUDr. Daniely Babinovej v právnej veci žalobkyne: A. B., nar. X.XX.XXXX, bytom C. X, XXX XX D., zastúpenej: Hagyar & Partners, s.r.o., so sídlom Vlčkova 8/A, 811 04 Bratislava, IČO: 51 473 208, proti žalovanému: E. F. G., nar. XX.X.XXXX, bytom C. X, XXX XX D., zastúpenému: JUDr. Marek Polakovič, advokát, so sídlom Duchnovičovo námestie 1, 080 01 Prešov, o zaplatenie 724,71 eur s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 16C/62/2022-103 zo dňa 26.1.2023, jednohlasne takto

rozhodol:

I. Potvrdzuje rozsudok vo výroku II. a III.

II. Priznáva žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100 %, o výške ktorej bude rozhodnuté samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol takto:
„I. Súd zastavuje konanie v časti o zaplatenie istiny vo výške 168,33 eur.
II. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni sumu 556,32 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne z tejto sumy od 30.3.2022 do zaplatenia, všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.
III. Žalobkyňa má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 54%, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.“

2. Vec právne posúdil podľa ust. § 451 ods. 1, 2, § 456, § 458 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ako aj podľa § 517 ods. 1, 2, OZ a § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. Nárok žalobkyne posúdil ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia s poukazom na to, že dňa 6.11.2015 došlo medzi žalobkyňou a žalovaným k uzavretiu zmluvy o zriadení vecného bremena doživotného bývania žalovaného u žalobkyne, kde sa žalovaný zaviazal uhrádzať pomernú časť nákladov spojených s užívaním bytu. Už v minulosti sa viedlo na tamom súde konanie pod sp.zn. 11C/19/2021, ktoré skončilo zmierom a kde súd vyslovil záver, že nakoľko v byte býva žalobkyňa, syn žalobkyne a žalovaný, žalovaný by mal uhrádzať 1/3 nákladov vo vzťahu k fixným zložkám (inkaso a pod.) a 1/9 nákladov vo vzťahu k variabilnej zložke (elektrina). V roku 2021 boli fixné náklady za byt 3.458,28 eur, variabilné náklady 467,60 eur, žalovaný by mal teda uhradiť spolu sumu 1.204,71 eur (1/3 z 3.458,28 eur a 1/9 zo 467,60 eur). Nakoľko žalovaný za obdobie roka 2021 zaplatil žalobkyni len 480,- eur (po 40,- eur mesačne), v zmysle žaloby doplatok žalovaného by mal predstavovať sumu 724,71 eur, pričom v omeškaní je od 30.3.2022.

Žalovaný už v odpore voči platobnému rozkazu vydanému Okresným súdom Banská Bystrica dňa 28.7.2022 pod sp.zn. 28Up/984/2022, ktorým bolo žalobe v celom rozsahu vyhovie, uviedol, že je ochotný znášať určité náklady za byt, avšak podľa miery jeho užívania, nakoľko predmetný byt užíva

v priemere 10 dní do mesiaca, a preto by mal uhrádzať náklady nie v pomere 1/3, ale v pomere 1/9, keďže v byte žijú tri osoby.

Súd prvej inštancie mal po vykonanom dokazovaní za nesporne preukázané, že v predmetnom byte bývajú tri osoby - žalobkyňa, jej syn a žalovaný. Rovnako bolo nesporné, že náklady na predmetný byt spolu predstavovali sumu 3.925,88 eur a taktiež nebolo sporným, ktorá zo strán sporu koľko uhradila.

Súd prvej inštancie sa teda zaoberal otázkou, koľko by mal žalovaný prispievať na náklady spojené s užívaním nehnuteľnosti. V zmluve o zriadení vecného bremena doživotného bývania, ktorá bola uzavretá medzi stranami sporu 6.11.2015 je v čl. I bod 2 druhá veta uvedená, že „Oprávnený (v tomto konaní žalovaný) sa zaväzuje uhrádzať pomernú časť nákladov spojených s doživotným bývaním a užívaním nehnuteľností špecifikovaných v bode 1 tohto článku tejto Zmluvy.“

Z uvedeného nevyplýva presná špecifikácia príspevkov oprávneného z vecného bremena, avšak súd sa stotožňuje s argumentáciou uvedenou v konaní tunajšieho súdu sp.zn. 11C/19/2021 medzi totožnými stranami sporu, že pri troch osobách užívajúcich byt by mali byť tzv. fixné položky (inkaso a poplatky správcovi) uhrádzané v pomere 1/3 pre každú z osôb a variabilné náklady žalovaným len čo do počtu dní pre čiastočné užívanie bytu (približne 1/3 z mesiaca) v pomere 1/9 (elektrická energia).

Reflektujúc princíp spravodlivosti súd prvej inštancie uviedol, že na jednej strane nič nebráni žalovanému užívať predmetný byt celý mesiac, pričom na druhej strane je aj určitá servisná činnosť žalobkyne vo vzťahu k predmetnému bytu. Vyššie uvedené usporiadanie vzťahov mal preto súd prvej inštancie za proporčne vyvážené. Sumu 40,- eur, ktorou žalovaný prispieval podľa vlastnej úvahy mesačne na náklady spojené s užívaním bytu, nepovažoval súd za adekvátnu.

Pôvodne žalobkyňa požadovala od žalovaného sumu 724,71 eur, avšak po čiastočnom späťvzati žaloby žalobkyňou v sume 168,33 eur (1/3 z preplatku 505,- eur), súd prvej inštancie priznal žalobkyni oproti žalovanému právo na zaplatenie sumy 556,32 eur.

Následne prvoinštančný súd apeloval na obidve strany, aby riešili problémové situácie zmierlivo a nachádzali kompromisy, ktoré im zabezpečia pokojné užívanie nehnuteľnosti a korektné vzťahy minimálne na úrovni slušného správania sa a tolerovania toho druhého.

Nakoľko sa žalovaný dostal do omeškania po doručení výzvy na dobrovoľné plnenie zo dňa 22.3.2022, pričom žalobkyňa požadovala úrok z omeškania až od 30.3.2022, súd prvej inštancie takto priznal žalobkyni úrok z omeškania zo žalovanej sumy.

Na pojednávaní dňa 26.1.2023 s poukazom na skutočnosť, že za rok 2021 bolo vyúčtovanie s preplatkom 505,- eur vzala žalobkyňa žalobu späť v časti o zaplatenie sumy 168,33 eur (1/3 zo sumy 505,- eur) a v tejto časti súd prvej inštancie konanie zastavil postupom podľa § 145 ods. 2 CSP.

O trovách konania bolo rozhodnuté podľa § 255 ods. 1 CSP, pričom žalobkyňa bola po čiastočnom späťvzati žaloby v konaní úspešná v rozsahu 77 %, žalovaný v rozsahu 23 %, preto má žalobkyňa voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 54 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

3. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný, a to voči výrokom II. a III. z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), f), h) zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).

Zdôraznil skutočnosť, že predmetný byt užíva len 10 dní v kalendárnom mesiaci, nakoľko pracuje v zahraničí. Mal za to, že odôvodnenie napadnutého rozsudku je nedostatočné a nepresvedčivé, keď súd prvej inštancie svoje právne úvahy uviedol iba v bode 23. a 24. odôvodnenia rozsudku. Z napadnutého rozhodnutia nie je zrejmé akými úvahami sa riadil pri svojom rozhodovaní.

Zároveň žalovaný považoval žalobu voči nemu za konanie žalobkyne v rozpore s dobrými mravmi, a to z dôvodu, že 1 predmetného bytu daroval žalobkyni sám žalovaný. Žalovaný mal záujem sa so žalobkyňou mimosúdne dohodnúť a navrhol jej, že jej doplatí k už zaplatenej sume 480,- eur za rok 2021 sumu 360,- eur, avšak bezúspešne.

Žalovaný mal za to, že žalobkyni uhradil pomerné náklady za užívanie bytu za obdobie roku 2021, a to v rozsahu, v akom byt skutočne v danom období užíval, t.j. v rozsahu 10 dní v kalendárnom mesiaci a že nie je povinný doplácať žalobkyni ďalšie finančné prostriedky.

Navrhol preto, aby odvolací súd v napadnutej časti predmetný rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietne a priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania alebo aby v napadnutej časti zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie.

4. K odvolaniu žalovaného zaslala žalobkyňa vyjadrenie, v ktorom uviedla, že napadnutý rozsudok považuje za vecne správny, dostatočne odôvodnený a prijatý v súlade so zákonom za dodržania všetkých procesných a zákonných ustanovení. S námietkami žalovaného absolútne nesúhlasila,

považovala ich za účelové a nedôvodné. Navrhla preto napadnutý rozsudok potvrdiť ako vecne správny. Poukázala na skutočnosť, že ide už o druhý spor vo veci náhrady bezdôvodného obohatenia za užívanie nehnuteľnosti vedený medzi stranami sporu. Uvedené nastáva opakovane z dôvodu, že žalovaný neuhrádza náklady spojené s užívaním nehnuteľnosti napriek tomu, že sa k náhrade zaviazal v zmluve o zriadení vecného bremena. Prvý spor medzi stranami bol taktiež riešený pred totožným zákonným sudcom, ktorému je situácia medzi sporovými stranami známa a ktorý sudca odprezentoval totožný právny názor ako pri prvom spore, pri ktorom došlo k zmieru sporových strán práve na základe predbežného právneho posúdenia veci zákonným sudcom. Žalovaný oproti prvému sporu užíval nehnuteľnosť vo vlastníctve žalobkyne za kalendárny rok viac, než to bolo predtým, žalobkyňa však akceptovala už predtým vyslovený právny názor súdu a v súlade s ním žiadala o vydanie bezdôvodného obohatenia opätovne.

Vo vzťahu k námietke dobrým mravom žalobkyňa uviedla, že požaduje len to, k čomu sa sám žalovaný zaviazal v zmluve o zriadení vecného bremena. Žalobkyňa udržiava celý byt, plní všetky povinnosti s ním spojené, upratuje byt, dokupuje čistiace prostriedky, zastrešuje a platí opravy v byte, pritom žalovaný s týmto žiadne starosti nemá. Je naopak v rozpore s dobrými mravmi dobrovoľne prevziať záväzok podieľať sa na nákladoch spojených s užívaním bytu a následne túto povinnosť ignorovať, resp. si určovať podľa vlastného uváženia aká náhrada je adekvátna. Z toho dôvodu sa bohužiaľ strany sporu museli opätovne stretnúť pred súdom a riešiť vzniknutú situáciu. Opätovne uviedla a aj touto cestou apelovala na žalovaného, že do budúca je vhodné riešiť situáciu dohodou, aby medzi stranami nedochádzalo k ďalším sporom, nehovoriac o ekonomickej a časovej záťaži oboch strán súvisiacej so sporom.

Na margo dobrých mravov uviedla, že žalovaný na nehnuteľnosti, v miestnosti, ktorú užíva, poodstrihoval novozriadené interiérové žalúzie, čím úmyselne poškodil zariadenie bytu, ktoré zaobstarala žalobkyňa z vlastných prostriedkov.

Navrhla preto, aby odvolací súd napádaný rozsudok potvrdil a priznal jej trovy odvolacieho konania v plnej výške.

5. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli a webovej stránke odvolacieho súdu a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

6. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

7. So zreteľom na obsah odvolania žalovaného bol v odvolacom konaní preskúmaný výrok napadnutého rozsudku o vyhovení žalobe, ako aj súvisiaci výrok o trovách konania. Keďže výrok I., ktorým bolo konanie čiastočne zastavené odvolaním napadnutý nebol, preto v odvolacom konaní ani nebol predmetom preskúmania a ako taký nadobudol právoplatnosť.

8. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích námietok odvolania žalovaného s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

9. Odvolací súd je po oboznámení sa s obsahom spisu, odôvodnením napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie a odvolacími námietkami žalovaného toho názoru, že prvoinštančný súd dospel k správnym skutkovým zisteniam a prejednávanej veci aj správne právne posúdil, keď po čiastočnom zastavení konania predmetnej žalobe vyhovel. Súdom prvej inštancie dospel k záveru o dôvodnosti nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia a odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením uvedeným súdom prvej inštancie tak, ako to má na mysli ustanovenie § 387 ods. 2 CSP a na potvrdenie správnosti vo vzťahu k odvolacím námietkam odvolací súd uvádza nasledovné.

10. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobkyňa je výlučnou vlastníčkou bytu č. X na H. poschodí bytového domu so súp. č. XXXX, postavenom na parc. č. XXXX/XXX kat. úz. D. I. C. J. K. X F. D. ako aj príslušenstva tohto bytu.

Dňa 6.11.2015 bola medzi žalobkyňou ako povinnou a žalovaným ako oprávneným uzatvorená Zmluva o zriadení vecného bremena doživotného bývania s tým, že oprávnený sa zaväzuje uhrádzať pomernú časť nákladov spojených s doživotným bývaním a užívaním predmetnej nehnuteľnosti.

Písomným podaním z 22.3.2022 žalobkyňa vyzvala žalovaného na úhradu sumy 1.204,71 eur s tým, že táto suma predstavuje 1/3 nákladov spojených s užívaním bytu a žiadala ju uhradiť do 7 dní od doručenia výzvy.

Na túto výzvu reagoval žalovaný písomným podaním z 1.4.2022 a uviedol, že v snahe predísť súdnemu sporu je ochotný doplatiť navyše k už zaplatenej sume 480,- eur za rok 2021 sumu 360,- eur.

Následne žalobkyňa uviedla, že požaduje uhradiť sumu 724,71 eur, ktorá zohľadňuje žalobcom už uhradených 480,- eur.

Na pojednávaní dňa 26.1.2023 právny zástupca žalobkyne vzhľadom na vyúčtovanie za rok 2021 s preplatkom 505,- eur zobral žalobu späť v časti o zaplatenie sumy 168,33 eur (1/3 zo sumy 505,- eur). Žalovaný na pojednávaní uvádzal, že v roku 2021 boli náklady na byt približne 259,- eur mesačne + 50,- eur ďalšie pridružené náklady. Keďže v byte bývajú traja, mala byť mesačná platba podľa neho vo výške na jednu osobu približne 100,- eur. Uviedol, že neužíva byt 13 dní v mesiaci, ale približne 7 dní, preto na účet posielal žalobkyňu sumu 40,- eur. So žalobkyňou žili v partnerskom vzťahu, kúpili spolu X-XXXXXX byt, každý v 1. Po opätovných problémoch s alkoholom žalovaný previedol darovacou zmluvou svoju polovicu bytu na žalobkyňu s tým, že tam má zriadené vecné bremeno a v tomto byte aktuálne žije žalovaný so žalobkyňou a jej dospelým synom.

11. Podľa § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

12. Podľa § 456 Občianskeho zákonníka, predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Ak toho, na úkor koho sa získal, nemožno zistiť, musí sa vydať štátu.

13. Z obsahu spisu vyplýva, že v roku 2021 boli náklady spojené s užívaním sporného bytu vo výške 467,60 eur ako úhrady za odber elektrickej energie, úhrady za inkaso a poistné spolu vo výške 3.085,21 eur, úhrada za TV + internet vo výške 373,07 eur, a teda spolu náklady za byt v roku 2021 činili sumu 3.925,88 eur. Pri výpočtoch podielu žalovaného na týchto nákladoch spojených s užívaním bytu sa žalobkyňa riadila právnym názorom vysloveným súdom prvej inštancie v predchádzajúcej veci 11C/19/2021, a teda, že vo vzťahu k fixným zložkám (inkaso, TV, internet, poistenie) by sa mal žalovaný podieľať na týchto nákladoch v 1/3 ich celkovej výšky a vo vzťahu k variabilnej zložke (elektrina) vo výške 1/3 z 1/3. Žalobkyňa preto ako finančnú účasť žalovaného na úhradách fixných zložiek požadovala sumu 1.152,76 eur a za variabilnú zložku sumu 51,95 eur, čo predstavuje sumu spolu 1.204,71 eur. Nakoľko žalovaný uhradil žalobkyňu v priebehu roka 2021 za užívanie bytu v mesačných splátkach po 40,- eur spolu sumu 480,- eur, žalobkyňa sa domáhala zaplata rozdielu vo výške 724,71 eur. Žalovaný v záujme mimosúdneho vyriešenia predmetnej veci v snahe predísť súdnemu sporu bol ochotný doplatiť k už zaplatenej sume 480,- eur za rok 2021 ešte sumu 360,- eur. Vzhľadom na vyúčtovanie nákladov za byt v roku 2021 bol zistený preplatok vo výške 505,- eur, preto o 1/3 z tejto sumy vo výške 168,33 eur bola žaloba vzatá späť, s čím žalovaný prostredníctvom právneho zástupcu súhlasil a súd prvej inštancie v tejto časti aj konanie zastavil.

14. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 ods. 1 CSP (Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo) a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov (v úsudku medzi porovnávanými skutočnosťami), prípadne poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán sporu alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti),

zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z

§ 185 - § 211 CSP. Pri hodnotení dôkazov je potrebné zohľadniť aj iné okolnosti, ako sú vzájomná nadväznosť, súlad alebo rozpor medzi skutočnosťami, ktoré z vykonaného dôkazu vyplývajú a podobne. Skutkové zistenie ako výsledok hodnotenia dôkazov nemôže byť zásadne správne, ak hodnotenie dôkazov súdom prvej inštancie nezodpovedá § 191 ods. 1 CSP, lebo hodnotil každý dôkaz len jednotlivo a nie aj v ich vzájomnej súvislosti. Skutkové zistenie nie je správne ani vtedy, ak medzi vykonaným dôkazom (jeho obsahom) a z neho vyvodeným (čiastkovým) skutkovým záverom, je zřejmý nesúlad.

15. K namietanému porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b) CSP) odvolací súd uvádza, že dôvodnosť tejto námietky nebola zo spisu zistená. Žalovaný namietal nedostatočné a nepresvedčivé odôvodnenie napádaného rozsudku, pričom týmto nesprávnym procesným postupom súd znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

16. Je potrebné uviesť, že požiadavka na riadne a úplné odôvodnenie rozhodnutia predstavuje zásadu spravodlivého procesu, vyplýva to aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Judikatúra tohto súdu však nevyžaduje, aby na každý argument strany aj taký, ktorý nie je pre rozhodnutie významný, bola daná v odôvodnení rozhodnutia odpoveď. Špecifická odpoveď sa vyžaduje na taký argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúcim (Ruiz Torija c./ Španielsko z 09.12.1994, séria A, č. 303-A; Hiro Balani c./ Španielsko z 09.12.1994, séria A, č. 303-B).

17. V tejto súvislosti je právne významné ustanovenie § 220 ods. 2 CSP, podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil a aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

18. Odvolací súd považuje rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti za vecne správny a preskúmateľný. Súd prvej inštancie dostatočne vysvetlil, z akých dôvodov vyhovel žalobe o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 556,32 eur spolu s úrokom z omeškania, riešil otázku, koľko by mal žalovaný prispievať na náklady spojené s užívaním nehnuteľnosti (body 22. – 24. napadnutého rozsudku), keď zistil, že v zmluve o zriadení vecného bremena doživotného bývania zo dňa 6.11.2015 je v článku I. bod 2 druhá veta uvedená, že žalovaný sa zaväzuje uhrádzať pomernú časť nákladov spojených s doživotným bývaním, avšak bez presnej špecifikácie príspevkov zo strany žalovaného. Prvoinštančný súd poukázal na predchádzajúce konanie vedené na tamojšom súde pod sp.zn. 11C/19/2021 medzi totožnými stranami, stotožňujúc sa s argumentáciou tam uvedenou, že pri troch osobách užívajúcich byt by mali byť takzvané fixné položky (inkaso a poplatky správcovi) uhrádzané v pomere 1/3 pre každú z osôb a variabilné náklady, vzhľadom na čiastočné užívanie bytu žalovaným čo do počtu dní približne 1/3 z mesiaca, v pomere 1/9 (elektrická energia). S poukazom na princíp spravodlivosti súd prvej inštancie zdôraznil, že žalovanému nič nebráni užívať predmetný byt celý mesiac a tiež zdôraznil „servisnú činnosť“ žalobkyne vo vzťahu k predmetnému bytu. Mal za to, že takéto usporiadanie vzťahov je proporčné a vyvážené. Na druhej strane sumu 40,- eur, ktorou žalovaný prispieval podľa vlastnej úvahy mesačne na náklady spojené s užívaním bytu, považoval za neadekvátnu.

19. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia súd prvej inštancie zrozumiteľným spôsobom uviedol právne dôvody, pre ktoré žalobe o zaplatenie bezdôvodného obohatenia vyhovel. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože súd prvej inštancie sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu iba skutočnosť, že odvolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia súdu, teda k porušeniu práva na spravodlivý proces. (Pozri uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 23.11.2010 sp.zn. 5Cdo/218/2010, uznesenie Ústavného súdu SR z 08.06.2006, I. ÚS 188/06).

20. Odvolací súd sa nestotožňuje s odvolacou námietkou žalovaného, že by mal žalobkyni uhradiť pomerné náklady v rozsahu, v akom byt skutočne v danom období užíval, teda v rozsahu 10 dní v kalendárnom mesiaci. Z obsahu spisu je totiž zrejmé, vychádzajúc z evidencie vedenej žalobkyňou, že v priebehu roka 2021 sa žalovaný zdržiaval v spornom byte v 8 mesiacoch viac ako 10 dní, a to v januári 2021 13 dní, vo februári 28 dní, v máji 15 dní, v júli 12 dní, v septembri 12 dní, v októbri 11 dní, v novembri 25 dní, v decembri 15 dní (spolu 154 dní v roku) v zmysle podania právneho zástupcu žalobkyne z č.l. 37 spisu. Nemôže obstať obrana žalovaného, že byt skutočne užíval len 10 dní. Dôležité v tejto súvislosti je to, že v zmysle zmluvy o zriadení vecného bremena doživotného bývania môže žalovaný predmetný byt užívať aj vo väčšom rozsahu, aj nepretržite. V zmysle tejto zmluvy sa zaviazal uhrádzať aj pomernú časť nákladov spojených s doživotným byvaním a užívaním predmetnej nehnuteľnosti. To znamená, že žalovaný má možnosť užívať tento byt neobmedzene, avšak je povinný podieľať sa na nákladoch spojených s užívaním bytu, a to v pomernej časti. Je veľkorysý od žalobkyne, že vychádza z právneho názoru prezentovaného v predchádzajúcej právnej veci a že ho rešpektuje, pretože podľa názoru odvolacieho súdu by sa mohla domáhať 1/3 zo všetkých nákladov, a to tak fixných ako aj variabilných, ale odvolací súd rešpektuje úvahu súdu prvej inštancie v snahe zachovať spravodlivosť a proporčnú vyváženosť po zohľadnení skutočnosti, že žalovaný skutočne pracuje v zahraničí a po celú dobu sa v byte nezdržiava. Žalovaným stanovená suma pomernej časti nákladov vo výške 40,- eur mesačne je absolútne neadekvátne. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobkyňa takto požadovala náhradu pomernej časti nákladov, správne postupoval súd prvej inštancie, keď žalobe vyhovel.

21. V súvislosti s námietkou žalovaného považujúc žalobu voči nemu za konanie žalobkyne v rozpore s dobrými mravmi, keďže 1 predmetného bytu on sám daroval žalobkyni, odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že podanie žaloby nemôže byť hodnotené ako konanie v rozpore s dobrými mravmi. V tejto súvislosti odvolací súd zdôrazňuje skutočnosť, že je to práve žalobkyňa, ktorá vykonáva aj ďalšie úhrady, a to napr. za daň z nehnuteľnosti, upratuje byt, realizuje bežné opravy v byte, za ktoré náhradu od žalovaného ani nepožaduje v pomernej časti. Pri dnešných cenách a nákladoch za nájom bytu suma 40,- eur mesačne vyznieva až komicky. Za sumu 40,- eur mesačne nemôže žalovaný, aj pri zohľadnení skutočnosti, že 1 bytu daroval žalobkyni, očakávať, že bude mať zabezpečené bývanie, hoci aj len v rozsahu 10 dní v kalendárnom mesiaci.

22. Pre vyriešenie vzťahov medzi stranami sporu je skutočne do budúcnosti žiaduce riešiť vzájomné spory mimosúdne, dohodou, kompromisom, korektne a slušne.

23. Predmetné konanie je bezpochyby sporové konanie, a preto sa vyžaduje aktivita zo strany oboch strán sporu. Žalovaný však v priebehu celého konania len tvrdil, že byt užíva v rozsahu len 1/3 mesačne (aj keď tieto tvrdenia z obsahu spisu ohľadne 8 mesiacov nie sú pravdivé), avšak žiadne dôkazy na podporu svojich tvrdení vykonať nenavrhol a v tejto súvislosti ide len o tvrdenia nepodporené žiadnymi dôkazmi, o jeho úvahy a špekulácie bez bližšej argumentácie a bez dôkazov. Navyše tieto sú rozporné s obsahom spisu, a to pokiaľ ide o 8 mesiacov, v ktorých býval viac ako 10 dní v predmetnom byte. Na druhej strane vo zvyšných mesiacoch tam býval menej ako 10 dní, čo však nič nemení na skutočnosti, že aj v tých mesiacoch, keď 10 dní nebýval, bývať mohol. Keďže podľa zmluvy sa zaviazal participovať na nákladoch v pomernej časti, avšak zaplatil len spolu 480,- eur za rok 2021, pričom náklady boli vo vyššej sume, tak ako boli vyššie špecifikované, správne postupoval prvoinštančný súd, keď na zaplatenie rozdielu zaviazal žalovaného, pretože ide o sumu 556,32 eur spolu s úrokom z omeškania, o ktorú sa na úkor žalobkyne bezdôvodne obohatil, a preto v zmysle § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka musí žalobkyni toto bezdôvodné obohatenie vydať, keďže všetky náklady spojené s užívaním bytu uhradila žalobkyňa, a to aj náklady za žalovaného, ktoré mal v pomernej časti hradiť v zmysle zmluvy o zriadení vecného bremena on. Správne preto postupoval súd prvej inštancie, keď uložil žalovanému povinnosť vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie v stanovenej výške.

24. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd považoval rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch za správne a odvoláciu argumentáciu žalovaného za nespôsobilú prívodiť zmenu alebo zrušenie napadnutého rozhodnutia, preto v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 CSP predmetné rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku II., ako aj v súvisiacom výroku III. o trovách konania, ako vecne správne potvrdil.

25. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, keď v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešnej žalobkyni bol voči žalovanému priznaný nárok

na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej bude rozhodnuté samostatným uznesením postupom podľa § 262 ods. 2 CSP.

26. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).